

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Ek/658/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125269935
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Silvia Turzová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6125269935.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - Ružinov, práv. zast.: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - Ružinov, proti povinným: 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. XXX/XX, XXX XX E. a 2/ F. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. XXX/XX, XXX XX E., o vymoženie 10.612,53 Eur s príslušenstvom, v konaní o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Ek/658/2025 zo dňa 26. 06. 2025, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Ek/658/2025 zo dňa 26. 06. 2025 **z a m i e t a**.

II. Oprávnený **n e m á** nárok na náhradu trov konania o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Ek/658/2025 zo dňa 26. 06. 2025.

o d ô v o d n e n i e :

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Ek/658/2025 zo dňa 26. 06. 2025 vyšší súdny úradník zamietol návrh na vykonanie exekúcie v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 písm. a) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“). Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zmyslom exekučného konania je ochrana porušených práv oprávneného, a to cestou štátno-mocenského vynútenia povinností smerujúcich k uspokojeniu týchto práv. Na to však, aby súd mohol pristúpiť k vymáhaniu pohľadávky oprávneného prostredníctvom súdneho exekútora, za predpokladu, že hovoríme o nároku, ktorý vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, musí túto podrobiť prieskumu. Súd zároveň dáva do pozornosti aj samotné ustanovenie § 10 odsek 1 ZOUNEK, v ktorom zákonodarca jasne stanovuje, že na opätovne podané staré exekúcie, teda repodaje, sa vzťahuje Exekučný poriadok s výnimkou § 53 ods. 3 písm. g). Exekučné konanie je akosi poslednou inštanciou bytia súdnych, prípadne iných im na roveň postavených rozhodnutí, kde dochádza k nútenému výkonu povinností uložených súdnymi rozhodnutiami, prípadne inými rozhodnutiami, ktoré sú v súlade s ustanoveniami exekučného poriadku definované ako exekučné tituly. Exekučný súd má ako posledný možnosť, resp. povinnosť preskúmať spotrebiteľskú zmluvu za účelom posúdenia jej obsahu pre neprijateľné zmluvné podmienky a zabezpečenie tak zvýšenej ochrany spotrebiteľa s poukazom najmä na ustanovenie § 53 ods. 3 Exekučného poriadku. Spotrebiteľská zmluva je tak esenciálnou náležitosťou návrhu na vykonanie exekúcie a fundamentálnym predpokladom jeho vyhoveniu. Vyšší súdny úradník záverom dodal, že podanie návrhu na vykonanie exekúcie je prejavom dispozičného oprávnenia oprávneného a jedine on zaň zodpovedá. Súd v žiadnom prípade nemá nahrádzať procesnú aktivitu účastníka konania.

2. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že ustanovenie § 9 ods. 1 ZoUNEK presne definuje, čo je potrebné priložiť k takémuto repodaju. Predmetné ustanovenie teda žiadnym spôsobom neuvádza obligatórne predložiť aj spotrebiteľskú zmluvu. Ak je súd toho názoru, že opätovný návrh musí spĺňať (pokiaľ ide o predloženie

listín) aj ust. § 48 ods. 4 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej aj „EP“ alebo „Exekučný poriadok“) a dodatočne náležitosti uvedené v rámci ust. § 9 ZoUNEK, tak predmetný názor oprávnený považuje za nesprávny z viacerých dôvodov. V tejto súvislosti možno v prvom rade poukázať na gramatický výklad zákonného znenia, kedy ust. § 9 ods.1 ZoUNEK ako prvú listinu na predložene k návrhu uvádza exekučný titul. Exekučný titul sa však spomína aj v rámci ust. § 48 ods. 4 písm. a) EP. Teda ak by mal zákonodarca za to, že ust. § 9 ods. ZoUNEK uvádza (len) dodatočné listiny (navyše), potom by exekučný titul predsa neuvádzal (duplicitne), ale uviedol by len listiny, ktoré nie sú taxatívne vymedzené Exekučným poriadkom. V predmetnom právnom predpise nie je uvedený žiaden dualistický prístup vo veciach spotrebiteľských – napokon, ak by zákonodarca postup vyžadovaný súdom mienil zachytiť v ZoUNEK, podľa názoru oprávneného by to tam bolo presne zadefinované (normované). Ani ochrana spotrebiteľa neopravňuje súd k nerešpektovaniu zákonných ustanovení, resp. k takým extenzívnym výkladom, ktoré nemajú oporu v prijatej právnej úprave a nemožno ju ani vyvodiť žiadnym z právom akceptovaných výkladov zákona. Oprávnený pripomína, že aj ust. § 54 ods. 2, 3 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení, sa týkajú obsahu spotrebiteľských zmlúv, nie obsahu právnych noriem resp. zvolených právnych predpisov. Nemožno v tejto súvislosti opomenúť základné právne zásady, ako je Lex specialis derogat legi generali (špeciálny/konkrétnejší zákon deroguje všeobecnejší zákon), t. j. právny princíp pochádzajúci z rímskeho práva, ktorý znamená, že ak existuje rozpor medzi ustanoveniami dvoch právnych predpisov, prednosť má konkrétnejší právny predpis oproti všeobecnejšiemu. Exekučný súd nemôže zasahovať do legitímne nadobudnutých práv veriteľa, ktorý legitímne očakával, že bude rešpektovaná právna norma a rovnako jeho judikované právo, ktoré už prešlo exekúciou v minulosti. Oprávnený ma za to, že zákonodarca s uvedeným scenárom rátať a preto od iných listín (ktoré teraz vyžaduje súd) v rámci povinných náležitostí podľa § 9 ods. 1 ZoUNEK upustil (teda ich nevyžaduje, lebo v uvedených prípadoch to zväčša ani nie je dobre možné). Poukázal na zjavne neprimeranú a absurdnú požiadavku exekučného súdu, ktorou je predloženie spotrebiteľskej zmluvy z roku 2003. Práve absencia tejto listiny bola kľúčovým dôvodom pre zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie. Zrušením pôvodného exekučného konania a v dôsledku právnych účinkov ZoUNEK, súčasný exekučný súd v roku 2025 požaduje od oprávneného (a implicitne aj od pôvodného veriteľa): (i) aby ignoroval zákonné archivačné lehoty, (ii) nereflektoval technologický pokrok a prechod na elektronickú formu dokumentácie, (iii) aby spätne predpokladal, že v roku 2017 nadobudne účinnosť novela Exekučného poriadku a že v roku 2019 vstúpi do platnosti ZoUNEK, čo bude mať za následok, že v roku 2025 bude nevyhnutné predložiť listinu z roku 2003. Exekučný súd svojím prístupom fakticky znemožňuje vymoženie práva veriteľa, keď ukladá povinnosť predložiť dokument, ktorého archivácia po dobu viac než 20 rokov nebola právnym predpisom vyžadovaná a ktorý nebolo objektívne možné uchovávať. Takéto rozhodovanie súdu sankcionuje veriteľa za to, že dôveroval platnému právnemu stavu a usiloval sa o vymoženie svojej pohľadávky prostredníctvom zákonom stanoveného mechanizmu. Výsledkom je stav, ktorý možno označiť za „exekučnú absenciu“ zo strany exekučného súdu, vedúcu k popretiu samotného princípu právnej istoty. Oprávnený ma veľmi dobrú vedomosť o náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 378/2024- 36 zo dňa 10. 12. 2024. V zmysle odôvodnenia Rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 14C/129/06-55 zo dňa 21. 06. 2006 je zrejme, že daný konajúci súd podrobil prieskumu predloženú Zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 24. 01. 2003 č. 381146782, ktorá teda bola súčasťou súdneho spisu. V zmysle uvedeného teda vzniká otázka, na základe čoho exekučný súd dospel k záveru, že v rámci predchádzajúceho exekučného konania, prípadne súdneho konania v rámci ktorého bol vydaný exekučný titul nedošlo k prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Súd odôvodňuje svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie na tom základe, že oprávnený nepredložil k danému návrhu spotrebiteľskú zmluvu, avšak žiadnym spôsobom sa ani len nezaoberal skutočnosťou, či už k prieskumu neprijateľnosti zmluvných podmienok v rámci spotrebiteľskej zmluvy nedošlo v rámci predchádzajúcich konaní, prípadne či predmetná zmluva nie je súčasťou sudcovského spisu vedeného na súde, ktorý vydal exekučný titul. Konajúci exekučný súd týmto kladie na oprávneného ako veriteľa nesplniteľné podmienky na výkon svojho práva, pričom sám nevyvinie ani len najmenšie úsilie na zistenie všetkých relevantných skutočností, a teda či je vôbec na mieste prieskum spotrebiteľskej zmluvy, ktorú žiada predložiť.

3. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

4. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

5. Podľa § 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

6. Podľa § 245 CSP, v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

7. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

8. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

9. Súd prvej inštancie (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1 a 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť nebola podaná dôvodne, a preto ju zamietol.

10. Treba konštatovať, že vyšší súdny úradník správne zistil skutkový a procesný stav veci a z takto zisteného stavu urobil aj správny právny záver, a preto sťažnostný súd považuje napadnuté uznesenie za vecne správne. Po preskúmaní podanej sťažnosti a obsahu súdneho spisu aj súd prvej inštancie musí konštatovať, že návrhu na vykonanie nebolo možné vyhovieť práve z dôvodov, ktoré v napadnutom uznesení prezentoval vyšší súdny úradník, a teda že podaný návrh na vykonanie exekúcie je v rozpore s Exekučným poriadkom, keď oprávnený k nemu nepripojil obligatórnu prílohu podľa § 48 ods. 4 písm. d) Exekučného poriadku, t.j. spotrebiteľskú zmluvu vrátane ďalšej zmluvnej dokumentácie.

11. Na podporu správnosti rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka sťažnostný súd v nadväznosti na argumenty oprávneného uvedené v podanej sťažnosti musí doplniť a pripomenúť, že § 48 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva obligatórne náležitosti návrhu na vykonanie exekúcie, ktoré oprávnený musí uviesť prípadne pripojiť k návrhu na vykonanie exekúcie tak, aby jeho návrh mohol byť exekučným súdom preskúmaný za účelom posúdenia možnosti vydať poverenie na vykonanie exekúcie. Pokiaľ niektorá z obligatórnych náležitostí absentuje, exekučný súd nemá inú možnosť než návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť, a to práve pre jeho rozpor s Exekučným poriadkom. Treba zdôrazniť, že predovšetkým povinné prílohy nadväzujú na dôvody zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie upravené v § 53 ods. 3 Exekučného poriadku, ktoré exekučný súd skúma ex offo v štádiu pred vydaním poverenia. Inak povedané, zákonodarca určil povinnosť predložiť také povinné prílohy (aby súd nemusel vyzývať na ich predloženie), na podklade ktorých má exekučný súd posúdiť či nie je daný niektorý z dôvodov zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie. Ak teda oprávnený uplatňuje nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, bez ohľadu na povahu exekučného titulu, je povinný predložiť exekučnému súdu prílohu podľa § 48 ods. 4 písm. d) Exekučného poriadku, a teda spotrebiteľskú zmluvu a ďalšiu zmluvnú dokumentáciu tak, aby exekučný súd mohol posúdiť či tu nie je dôvod pre zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. d), e) alebo f) Exekučného poriadku.

12. Treba doplniť, že vyššie uvedená povinnosť jednoznačne platí aj v súvislosti s tzv. „repodajmi,“ t.j. opätovnými návrhmi na vykonanie exekúcie podľa § 9 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“). V zmysle uvedeného predpisu totiž dal zákonodarca možnosť oprávnenému v prípade, že dôjde k zastaveniu starej exekúcie, domáhať sa od povinného vymoženiu pohľadávky, a to prostredníctvom opätovného návrhu. Je potrebné ale zdôrazniť, že hoci sa jedná o opätovný návrh na vykonanie exekúcie, súčasne to ale neznamená, že tento návrh by mal byť posudzovaný inak (odlišne) než akýkoľvek iný „nový“ návrh na vykonanie exekúcie. Uvedené totiž nemá oporu v zákonnej úprave, a sťažnostný súd sa tak nestotožnil s právnym názorom oprávneného, že § 9 ods. 1 ZoUNEK určuje osobitné náležitosti opakovaného návrhu na vykonanie exekúcie a že § 48 ods. 4 písm. d) Exekučného poriadku sa nemá

použiť. Výklad oprávneného by to totiž znamenal, že exekučný súd by nemohol vyžadovať ani ďalšie podklady uvedené v § 48 ods. 4 a 5 Exekučného poriadku, čo by však znamenalo, že exekučný súd by nemohol preskúmať splnenie podmienok pre vedenie exekučného konania (porovnaj nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 378/2024 zo dňa 10. 12. 2024). Je tak nevyhnutné prijať záver, že opätovný návrh na vykonanie exekúcie, ako každý iný návrh na vykonanie exekúcie, podlieha novým pravidlám exekučného konania v zmysle Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, čo znamená, že aj opätovný návrh na vykonanie exekúcie musí zodpovedať novej právnej úprave. To, že v danom prípade na podklade predloženého exekučného titulu už prebiehala exekúcia, tak pre posúdenie návrhu na vykonanie exekúcie ako i podanej sťažnosti nemá relevanciu. Exekučný súd je totiž povinný zamietnuť akýkoľvek návrh na vykonanie exekúcie vždy, ak pri jeho posudzovaní vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je v zmysle právnej úpravy nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

13. Sťažnostný súd si je vedomý toho, že rozhodnutie exekučného súdu sa oprávnenému môže javiť ako prísne formalistické, v danom prípade však absentovala obligatórna náležitosť zásadného významu, bez ktorej nie je možné v exekučnom konaní pokračovať, posúdiť uplatnený nárok a vyhodnotiť či sú splnené podmienky pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti totiž súd prvej inštancie dáva oprávnenému do pozornosti, že hoci exekučným titulom je v danom prípade súdne rozhodnutie, ide o rozhodnutie vydané v spotrebiteľskej veci, a teda bez ohľadu na to, či ide o „nové“ exekučné konanie alebo také, ktoré sa začalo na základe opätovného návrhu na vykonanie exekúcie, exekučný súd je v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ povinný zisťovať, či nejaký súd už v ním posudzovanej veci preskúmal neprijateľné zmluvné podmienky alebo nie. Ak sa tak stalo a svoje závery súd riadne odôvodnil a spotrebiteľovi vysvetlil, ochrana bola poskytnutá. Ak nie, je to povinný bezodkladne urobiť tento exekučný súd (porovnaj nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 378/2024 zo dňa 10. 12. 2024).

14. Sumarizujúc vyššie uvedené, v prejednávanej veci tak bolo nesporné, že oprávnený opätovným návrhom na vykonanie exekúcie uplatnil k vymoženiu peňažný nárok na podklade exekučného titulu – rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 14C/129/06-55 zo dňa 21. 06. 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16. 08. 2006. Oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie deklaroval, že sa jedná o nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Za tohto stavu tak bol oprávnený povinný k návrhu na vykonanie exekúcie pripojiť aj spotrebiteľskú zmluvu a ďalšiu zmluvnú dokumentáciu podľa § 48 ods. 4 písm. d) Exekučného poriadku, ktorá je nevyhnutná pre vykonanie hmotnoprávneho prieskumu exekučného titulu. A keďže oprávnený na výzvu súdu odmietol spotrebiteľskú zmluvu a ďalšiu zmluvnú dokumentáciu predložiť, vyšší súdny úradník postupoval správne, keď návrh na vykonanie exekúcie zamietol.

15. K otázke oprávneného, na základe čoho exekučný súd dospel k záveru, že v rámci predchádzajúceho exekučného konania, prípadne súdneho konania v rámci ktorého bol vydaný exekučný titul nedošlo k prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok spotrebiteľskej zmluvy, sťažnostný súd poukazuje na fakt, že z obsahu predloženého exekučného titulu vyplýva len toľko, že konajúci súd sa oboznámil z obsahom zmluvy o úvere, z ktorej zistil jej podstatný obsah. Konajúci súd sa tak bližšie nezaoberal obsahom zmluvy. Navyše, v čase rozhodovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy Občiansky súdny poriadok neukladal súdu ex offo povinnosť vykonať prieskum neprijateľných zmluvných podmienok, keď ustanovenie § 172 ods. 9 OSP v zmysle, ktorého platilo, že ak sa uplatňovalo právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom bol spotrebiteľ, súd nevydal platobný rozkaz, ak zmluva obsahovala neprijateľné podmienky bolo do Občianskeho súdneho poriadku doplnené až zákonom č. 384/2008 Z. z., pričom uvedená novela Občianskeho súdneho poriadku nadobudla účinnosť dňa 15. 10. 2008. Je teda evidentné, že predmetné ustanovenie OSP nebolo účinné v čase rozhodovania súdu a súd tak ani nemal povinnosť skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok.

16. V tomto smere je ďalej potrebné poukázať na to, že exekučný súd musí pri posudzovaní opätovného návrhu na vykonanie exekúcie splniť všetky tie povinnosti, ktoré mu ukladá nielen Exekučný poriadok, ale aj judikatúra Ústavného súdu SR nadväzujúca na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie. Uvedené vyplýva z princípu ochrany spotrebiteľa zakotveného aj v Charte EÚ, ktorý sa samozrejme dostáva do kolízie s inými právnymi princípmi, vrátane princípu legitímnych očakávaní veriteľa. Z viacerých rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vyplýva, že princíp ochrany spotrebiteľa považuje za ťažiskový, uplatňujúci sa v čo najširšej možnej podobe. Vznik členstva Slovenskej republiky v Európskej únii totiž tkvie okrem iného aj v dobrovoľnom vzdaní sa časti suverenity štátu v prospech Európskej

únie. Ide pritom aj o časť suverenity pri všeobecne záväznom regulovaní spoločenských vzťahov. To jednoznačne vyplýva z druhej vety čl. 7 ods. 2 ústavy. Preto Národná rada Slovenskej republiky síce zostáva stále jediným vnútroštátnym zákonodarným orgánom (čl. 72 ústavy), nie však jediným orgánom oprávneným normovať obsah spoločenských vzťahov na úrovni zákonnej sily. Za určitých okolností teda slovenské orgány aplikujúce právo (aj súdy) musia skúmať nielen vôľu zákonodarcu, ale aj vôľu újinného tvorcu zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, ba niekedy aj nad vôľu zákonodarcu. Formulovaná požiadavka má svoj základ v samotnej ústave, ktorá v čl. 144 ods. 1 sudcom pri rozhodovaní nepredpisuje len viazanosť zákonom ako kvalifikovaným výsledkom realizácie vnútroštátnej zákonodarnej moci, ale aj viazanosť ústavou (teda i jej čl. 7 ods. 2) i samotnou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 ústavy (III. ÚS 666/2016, ZNaU 50/2016). Z čl. 291 ods. 1 a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 6 a 7 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“) možno abstrahovať princíp zvýšenej súdnej ochrany spotrebiteľa. Súdom členských štátov Únie bolo k naplneniu tohto cieľa zverené oprávnenie skúmať povahu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách z úradnej moci. Nevyhnutným predpokladom zabezpečenia efektívnej ochrany spotrebiteľa je aktívny prístup k využívaniu onoho oprávnenia. Vo veci konajúci súd je preto dotknuté vnútroštátne právo povinný interpretovať a aplikovať eurokonformným spôsobom (porovnaj napr. Ústavný súd Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13) (I. ÚS 382/2022).

17. Súdny dvor, pripomínajúc dôležitosť zásady právnej sily rozhodnutej veci (bod 46 rozsudku) a uznávajúc, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna (bod 47 rozsudku) zdôraznil, že podmienky stanovené vnútroštátnymi právami, na ktoré odkazuje čl. 6 ods. 1 smernice, nemôžu ohroziť podstatu práva, ktoré majú spotrebiteľia na základe tohto ustanovenia, a to nebyť viazaný podmienkami považovanými za nekalé (bod 51 rozsudku). Na základe uvedeného konštatoval, že smernica sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnemu pravidlu, ktoré zakazuje vnútroštátnemu súdu preskúmať ex offo nekalú povahu podmienok zmluvy, ak sa už rozhodlo o zákonnosti všetkých podmienok tejto zmluvy z pohľadu tejto smernice v rozhodnutí s právnou silou rozhodnutej veci. Naopak, v prípade existencie jednej alebo viacerých zmluvných podmienok, ktorých prípadne nekalá povaha ešte nebola preskúmaná počas predchádzajúceho súdneho preskúmania spornej zmluvy, ktoré sa skončilo vydaním rozhodnutia s právnou silou rozhodnutej veci, sa má smernica vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý pravidelne rozhoduje v sporoch spotrebiteľov v rámci incidenčnej námietky, má povinnosť posúdiť na návrh účastníkov konania alebo ex offo, hneď ako je oboznámený s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, ich prípadne nekalú povahu.

18. Vychádzajúc teda z judikatúry Súdneho dvora Európskej, na ktorú následne nadväzuje i judikatúra Ústavného súdu SR (napr. ostatné rozhodnutia I. ÚS 35/2025 zo dňa 29. 05. 2025, II. ÚS 619/2024 zo dňa 01. 07. 2025, atď.) musí sťažnostný súd trvať na predložení spotrebiteľskej zmluvy a ostatnej zmluvnej dokumentácie odôvodňujúc to tým, že exekučný súd má ako posledný možnosť a povinnosť preskúmať spotrebiteľskú zmluvu za účelom posúdenia jej obsahu pre neprijateľné zmluvné podmienky a zabezpečenia tak zvýšenej ochrany spotrebiteľa s poukazom najmä na ustanovenie § 53 ods. 3 Exekučného poriadku, ako uviedol aj vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení.

19. Uvedenými úvahami sťažnostný súd preto dospel k záveru o nedôvodnosti podanej sťažnosti, a tak nemal inú možnosť ako sťažnosť oprávneného podanú proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Ek/658/2025 zo dňa 26. 06. 2025 zamietnuť v celom rozsahu.

20. O trovách konania v časti rozhodovania o podanej sťažnosti oprávneného rozhodol súd podľa § 262 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP za použitia čl. 4 ods. 2 CSP tak, že v konaní o oprávnených podanej sťažnosti neúspešný oprávnený nemá nárok na ich náhradu, keď jeho sťažnosť bola v celom rozsahu zamietnutá. Nárok na náhradu trov konania nebolo možné priznať povinnému, pretože do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania len oprávnený (§ 35 ods. 1 Exekučného poriadku) a navyše o podanej sťažnosti povinný nemal ani vedomosť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (202 ods. 4 Exekučného poriadku).

(§